

A HÁLÓ KÖZÖSSÉG MISSZIÓJA A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN

(meghirdetett cím)

Szeibert András előadása

Tokajban, 2013. augusztus 16-án, 15:00-kor a Bokor táborban

Az alábbi írás az ott elhangzottakkal 90%-ban azonos, mert egyrészt a teljes leírt szövegből nem hangzott el minden, másrészt az kiegészítettem néhány szóban elhangzott kérdésre adott válasszal.

Az írást szabadon felhasználhatjátok a Bokor Mozgalomban történő terjesztésre, részleteiben, vagy egyben, de azt kérem, hogy ha változtattok benne, akkor előtte hadd nézzem meg magam is, hogyan néz ki az új változat.

Saját címem:

A Háló ürügyén magamról és bizonyos számomra fontos alapértékekről, amelyek viszont mind visszakapcsolódnak a Hálóhoz, tehát végül is a Hálóról is szó lesz, ne érezze magát senki becsapva!

Személyes bemutatkozás, hisz nem ismer mindenki....

Szeibert Andrásnak hívnak, Nagytétényben lakom, 6 gyermekem született, ebből 5 él, a legkisebb is idén érettségizett már. Számítástechnikával, szervezéssel foglalkozom, bár az utóbbi 20 évben inkább már csak számítástechnikával foglalkozó emberekkel. Két családos közösséghez tartozom, az egyiket Kállay Emil hívta össze mintegy 33 éve, a másikat pedig már magam alapítottam nagyjából 27 éve.

Most, 5 nappal ezelőtt fejeződött be a Háló tábor, teli vagyok élménnyel. Igazából az lenne a szép, ha most leülnénk együtt, elővennénk jó bort és pálinkát, és mesélnék a táborról, ti kérdeznétek, és lehet, hogy így mozaikokból jobban kialakulna, hogy mi is a Háló, miért volt szép például az, hogy az 500 emberből nagyjából 150 új volt. Hogy ez a fajta nyitottság és megszólító erő miért okoz pezsgést, új kihívásokat.

Izgalmas éppen most a Hálóról beszélni, hiszen most forrja ki magát egy magasabb szintre, hogyan is akarunk kommunikálni, kiket is akarunk megszólítani, mit is akarunk magunkról kifelé elmondani stb. Pontosabban tudtuk mi ezt eddig is, jól rosszul, de már annyi levelező listánk van, meg hírlevelünk, meg egy csomó honlapunk, hogy ebben szeretnénk most egy kicsi rendet csinálni, ahhoz pedig jó lenne ilyen alapvetésekre előtte választ találni. Tehát eddig mondtam mindig, ami a szívemen volt, ahogy én erről gondolkodtam, de a Háló fejlődése és egyre nagyobbá válása megköveteli, hogy egy kicsit egységesebben, egy irányba mutatóbban, kicsit talán tudatosabban beszéljünk erről is, éppen a hallgatók érdekében, akik meg szeretnék érteni, mi is a Háló, mik a céljai, hogyan működik.

Különösen nehéz a Bokorban a Hálóról beszélni, hiszen a Bokor Mozgalmat a Háló idősebb testvérének tekintetem mindig is, amely nem csak a nagyobb múltja miatt van így, hanem Kállay Emil atyával való kapcsolatom miatt is, akit Ti többségében jól ismerhettek. Nagyon sokat beszélgettem vele Rólatok, Gyurka bácsiról. Ő a közösségépítésnél azt a mintát követte, amit Gyurka bácsi, ezért azt gondolom, hogy a két mostani közösségem nagyjából úgy működhet, ahogy a Ti közösségeitek.

Másrészről mindig is lenyűgözött az a szellemi potenciál, az a nyílt párbeszéd, ami a Bokor Mozgalmat jellemezte, jellemzi. Az Érted vagyok és egyéb Bokor-kiadványok írásainak a minőségét mindig is csodálattal néztem, és most kicsit aggódok is, hogy ebben a szellemi elitben hogyan tudom a helyemet megállni. Talán kellett a Hálóban eltöltött 23 év, hogy erre a kalandra, kihívásra felvértezsem magam!

Először is, hogy miért nem tartom közösségnek a Hálót, bár a meghívótokban így szerepelt.

- A közösségben elvárás lehet:
  - o a hasonló gondolkodás,
  - o a szorosabb együttlét,
  - o az egyenlő közteherviselés,
  - o a valamilyen minimális szintű egységes elkötelezettség, elköteleződés.
- A Háló nem feltétlenül várja el a fentieket, a valamilyen szinten a Hálóhoz tartozók nagyon nagy színességet mutatnak, nincs egy minimumszint.
- A közösséghez képest a mi meghívásunk viszonylag egyszerű:
  - o fontosabb-e számodra a közösség, mint a magány,
  - o magyar vagy-e,
  - o nem utálod-e a keresztényeket,
  - o mert akkor van mit keressünk együtt a világban.

Miért tartom viszont mozgalomnak, szövetségnek, hálózatnak, műhelynek? Mert a fentiek alapján ezek a kifejezések inkább illenek rá.

- Mozgalom abból a szempontból, hogy egyfajta megújulást kíván egy szervezeten belül, célok mentén halad, ehhez mozgalmoszerűen embereket kíván toborozni, megszólítani, a maga céljai mellé állítani.
  - o Szép és szent céljaink vannak:
    - közösségfejlesztés
    - magyarsággal való foglalkozás,
    - egyházban és társadalomban aktív emberek kinevelése
    - összefogás más szervezetekkel, emberekkel
    - a közösségek, mozgalmak, plébániák, emberek baráti és információs hálózatba vonása
    - A kultúra felmutatása, a kultúra mentén missziós tevékenység.
    - Alulról építkező egyház és társadalom építése, erre egyfajta minta vagy modell felmutatása.
- Szövetség, mert mellérendelő módon más szervezetekkel, emberekkel együttműködve szeretnénk működni.
- Hálózat, mert emberekből, közösségekből, egyházközségekből, mozgalmakból, egyéb társadalmi szervezetekből baráti és információs hálózatot szeretnénk építeni. A Háló felépítése is inkább egy fa és hálózatstruktúrának a keveréke, hiszen a Kárpát-medencei szint alatt régiókról, kerületekről, közösségekről beszélünk, de ezeknek minden szintjén is megtalálhatóak a közösségek, munkacsoportok, amelyek egy része nem köthető területi, vagy egyéb hierarchiához.
- Műhely, mert egész működésünk műhelyszerű.
  - o A vezetésünk is az, hiszen ezt úgy valósítjuk meg a kezdetektől, hogy összejárunk beszélgetni. A beszélgetésekből elképzelések, tervek születnek, amelyeket megpróbálunk a Hálón belül terjeszteni, elfogadottá tenni, a gyakorlatban életre hívni. A Háló egészét tekintve, semmiféle utasítási jogkör sincs a Háló különböző szintű vezetési köreinek.
  - o A találkozónkon nagyon népszerűek a műhelymunkák, mint egy-egy téma feldolgozásának módszere.
  - o Ha egy téma nagyon érdekel bennünket, igyekszünk állandó munkacsoportot, vagy műhelyt létrehozni rá.

Miért nem lelkeségi mozgalom, mint amilyen számomra a Bokor is:

- Mi alapvetően sokkal nyitottabbak vagyunk, elsődlegesen nem a saját mozgalmunk építése a célunk, nem erre kaptunk hivatást, hanem eljuttatni az összetartozás fontosságát mások felé, összekapcsolni egymásról addig nem tudókat (embereket és szervezeteket), azaz mások között az út és hídépítés a szolgálatunk.
- Tehát akkor vagyunk boldogok, ha a Háló által felajánlott lehetőségeken, szálakon mások erősödnek, ha visszahallunk pozitív példákat együttműködésekről.
  - o Itt persze egy nagy anakronizmus van: ahhoz hogy ezt egyre nagyobb méretekben végezhessük, nekünk is szükségünk van egyre nagyobb apparátusra, önkéntesekre (mi bogozóknak hívjuk őket). Tehát mégis csak örülünk annak is, ha valaki ezt a Hálós lelkületet érzi a magáénak, és ebbe az általunk felajánlott szolgálatba áll be.
  - o De az biztos, hogy az alapvetéseink azok, hogy gyere el közénk, majd menj vissza a saját közösségedbe, lakóhelyedre, és ott végezd a munkádat még jobban, a Háló által felkínált nagyobb lehetőségekkel.

A megtérésemről, ebben a közösségek szerepe, majd út a Háló felé, Kárpát-medenceivé válás:

- 20 éves koromig nem koptattam sokat a templom padjait, a főiskolán Ágival, feleségemmel való megismerkedés vitt el a budapesti Szent Imre plébániára, ahol Emil atya tartott ennek a korosztálynak hittant. Ez indított el azon az úton, hogy 1-2 év múlva azt mondtam, hogy jobban teszi az ember, ha úgy éli le az életét, mintha lenne Isten. Mert ha nincs, akkor is nyerek már itt a földi életben is, de ha van, akkor meg még többet.
- Utána közösségbe kerültem, és utólag is úgy gondolom, hogy a közösségnek nagyon sok mindent köszönhetek, innen eredeztethető mind a mai napig tartó nagy lelkesedésem, és erre alapuló cselekvő szolgálatom a közösségek irányába.
- Talán ezért is fogott meg, amikor Emil atya egyik hittanán hallottam egy bizonyos Katolikus Ifjúsági Mozgalomról, (ami akkor jogilag még nem is létezett), meg a Katolikus Koordinációs Tanácsról, úgy 1987-88 körül, amely a mozgalmakat, közösségeket kívánta összefogni. Ott alakult ki a Háló gondolata, és ott lehettem a születésénél.
- Akkoriban nem akartunk Kárpát-medencei mozgalmat. Pontosabban fel sem merült, bőven elég nagy volt annak a néhány embernek kis-Magyarország is. De már az első találkozónkon jöttek tízen 2 Daciával Erdélyből.
- Aztán a Városmajori egyik találkozónkra eljött váratlanul a Felvidéki földalatti egyház egyik képviselője, és felajánlotta kapcsolatait.
- Majd kaptunk levelet Kárpátaljáról, hogy segítségre van szükségük, mert nagy a nyomor. Erre mi odamentünk a nyakukra 1 busszal, és jól éltünk közöttük 3 napig. Utólag, ők mondják, jó befektetés volt bennünket vendégül látni.
- Végül Délvidéket már mi kerestük aktívan és a Pax Romanan keresztül sikerült is tartós barátságokat kötni.

Magam a Háló megalakulásakor, és még vagy 10 évig, nem tulajdonítottam különös jelentőséget a magyarságomnak. Egy adottságnak tekintettem.

Olyan ostoba voltam, hogy azt gondoltam, teljesen mindegy milyen nyelven beszélek, mert-hogy a jó Istennek úgylis mindegy.

Bő 10 évvel ezelőtt hallottam egy előadást a Szent Koronáról. Ez felettébb lelkesített, elkezdtem más irányokba is kutakodni: magyar nyelv, írás, mesék, tánc, népdalok, magyar szimbólumok, stb.

Új világ tárult fel előttem, és azt láttam, hogy ezek egy egységes szerves kultúrának a különböző megjelenési formái, és hogy külön-külön is, de különösen ezeknek együtt olyan üzenete van, amely megegyezik teljes egészében Jézus tanításával.

Példák:

- A Szent Korona és a hozzá kötődő szokásrendszer lehetőséget adott egyrészt egy erős központosított államhatalom mellett a valaha ismert legnagyobb fokú önkormányzatiság megvalósítására, ahol a jogok és kötelezettségek arányosak voltak, ahol a hatalom eredete istentől származik, és ennek egy szimbóluma a korona, és így a szabad városoknak, a horvát bánoknak nem egy embernek, hanem Istennek kellett hűséget fogadniuk, ahol az egyházakat és nemzeteket összefogó erő volt a korona, stb.
- Amint az alá- és fölérendelések és a mellérendelések is helyükön voltak a társadalomban, úgy megjelenik ugyanez a nyelvünkben is. A kötött szórend hiánya, a gyökökből felépülő szavaink, ahol a gyökök lehetnek a szó elején, közepén és végén is, szintén egy egységes logikát és struktúrát mutatnak. Továbbá a magyar mindig a lényeges és általános dologtól halad a részletek felé, avagy a kevésbé fontos dolgok felé. Talán mai modern nyelven úgy mondanánk, hogy a gondolkodásunk Top-down, mint a modern programozási nyelvekben, vagy amint azt a mai modern számítástechnika is megköveteli.
- A fenti kettőből is következik a magyarok vágya a békére, az értelmes életberendezkedésre, hogy nem szeretnek leigázottak lenni, de maguk sem szeretnek leigázni, hogy vannak ideáik, céljaik, ötleteik, hogy logikus gondolkodásúak.
- Mind a mai napig egyedülállóan élő a népmese és népdalkincs, ahol mind a mai napig van értelme adatközlőktől gyűjteni őket. Nálunk 200.000 népdaltípust jegyeztek eddig fel, a második legtöbbet egy nyelvterületről 2000 darabot.
- A népmesék is már az első jelentésrétegükben is arról szólnak, hogy a lélek fejlődése mi által valósulhat meg. Egyre többen fedezik ezt fel, és kezdik például beteg gyerekek gyógyítására is használni.
- A mesékben több jelentésréteg, titkos tanításként is el van rejtve, hogy tanuljunk belőle, jobban megismerjük a létet, könnyebben jegyezzük meg a megtanulandókat, hogy kiismerjük magunkat mind a csillagokban, amelyek a makrokozmoszt vetítik eléink, mind saját lelkünk bugyraiban, hogy a saját mikrokozmoszunkat is megismerjük.

Bár Hálós társaim nagyobbik fele erről viszonylag keveset tud, mégis én belelátom ezeket a Hálóba, mert:

- közösségi vezetésünk van,
- mellérendelő módon viselkedünk,
- éltejük, éljük a magyar hagyományokat (nem ápoljuk és nem őrizzük),
- eljutunk, eljuthatunk minden egyes kis faluba, ahol magyarok élnek,
- egyértelműen alulról építkezünk,
- minden egyes Háló csomópontnak teljes szabadsága van a saját területén a tevékenységéhez: módszerekhez, akciókhoz, stb.

A Háló nagyon nyitott szervezet. Amint mondtam utakat és hidakat szeretne építeni mások között, így egy színes hálózatot. De azt is mondtam, hogy az erős személyes barátságok és kapcsolatok azok, amelyek a Háló sikerének egyik alapja.

A kettő bizony időnként ellentmond egymásnak, ellentéteket és feszültségeket visz bele a rendszerbe. Sokan azért tartoznak a Hálóhoz, mert itt találtak közösséget, barátokat, és ebben a melegségben szeretnének meg is maradni.

Az akol melege mindannyiunknak jól esik. Ez tulajdonképpen elemi emberi igény, és ez löki a Hálót is egyik oldalról a „szokásos” lelkeségi mozgalmak irányába. Ez az oldal adja a Háló belső építkezésének is a terepét, ez adja a Háló iránt elkötelezett emberek nagy részét.

Hosszan tudnám sorolni azon emberek neveit, akik amiatt nem járnak már közénk, mert a valamikor megszokott arcok mellett mások is megjelentek, és ez már sok volt nekik. De a Háló alaphivatása ez, és véleményem szerint, ezt nem szabad sosem feladni. Kell a bővülés, a friss szél, sokan várják kis falvakban, vagy a város forgatagában, hogy előbb-utóbb rájuk akad majd valaki, aki megszólítja őket, és kapcsolatokat, közösséget nyújt nekik.

Személyesen nekem is nehéz ez. Amikor kialakul valakivel egy mélyebb emberi kapcsolat, mert úgy alakul, hogy egymás után többször sűrűn találkozunk, együtt dolgozunk, nagy éjszakai beszélgetéseink vannak, elmegyek a gyerekük lagzijára. Utána pedig úgy alakul, hogy hosszabb ideig nem jut lehetőség a találkozásra. Joggal(?), joggal(?) kapom a kritikát, hogy fontosabbak nekem az új ismeretségeim, mint a régiek.

Előfordult már az is, hogy az én kapcsolataimon keresztül találkoztak emberek, akik között aztán nagyon jó barátság alakult ki. Volt ez úgy is, hogy bizony szent irigység alakult ki bennem kettőjük kapcsolata láttán. Ne értsétek félre, az örömöm nagy volt, de megjelent, azt hiszem emberi módon, ez a kis féltékenység is, hogy már nem én vagyok a jó barát, hanem ők egymásnak. Felfogtam egy áldozathozatalnak, és az értelmemmel azt sugalltam magamnak, hogy ők több időt tudnak egymás felé adni, mint amennyit én tudnék feléjük.

Úgy tudom, hogy a nyitottság, illetve a nyitás kérdése a Bokorban is fel-felmerül. Nálatok talán legélesebben a hierarchia, az egyházi intézmények, a többi mozgalom felé való nyitás a legizgalmasabb. Lajossal és Nácival való beszélgetésem alkalmával kiderült, hogy nem kaptok meghívást a rendszeresen összehívott lelkeségi mozgalmak vezetőinek megbeszélésére, illetve például az OLI honlapján sem szerepeltek a katolikus mozgalmak között, holott egyházjogilag ennek mindenféle akadályja elhárult már.

A Háló ápol kapcsolatokat mind a hivatalos hierarchiával, mind sok állami intézménnyel, szervezettel, ezek főleg államtitkári és főosztályvezetői szinten jelennek meg. Mindezt azzal a hozzáállással tesszük, hogy a valódi értékeinkért szeressenek, ismerjenek el és támogassanak minket, miközben mind az egyházpolitikától, mind a nagypolitikától nagyon tudatosan igyekszünk magunkat távol tartani.

Személyesen beszélgettem Gáspár István atyával, ő személyesen nyitott a párbeszédre. Azt tudom tanácsolni, hogy azokat a személyes kapcsolatokat kell ápolni, amiket lehet. El lehet menni például az Országos Lelkipásztori Napokra, oda szabadon jelentkezhet bárki. Sok új ismeretséget lehet ott is kötni, lehet sokakkal beszélgetni. Nehezen tudok jobb módszert elképzelni régi rossz beidegződések oldására, mint az ilyen személyes ismeretségek létrejöttét és ápolását.

Kovács Laci egyszer több évvel ezelőtt feltette a kérdést, amire most emlékeztetett is, hogy akkor mi most kiállunk-e, mint Háló, Gyurka bácsi mellett, akár a püspöki Karral szemben is, avagy nem. Erre a kérdésre akkor állítólag én az egyszerű „nem” választ adtam. Lehet, ma is így válaszolnék, amire indokaim a következők:

- Egy harcias kiállás két barát közül az egyik mellett, esetlegesen a másik ellen, semmire sem vezet. A siker esélye nélkül, csak veszteségeket okozni, esetlegesen lerombolni jó kapcsolatokat a semmiért, nem tűnik még csak erkölcsösnek sem.
- Amint már említettem, a Háló laza szövet, nagyon színes egyének baráti kapcsolatrendszerre, ahol elsősorban a baráti kapcsolatokat, az összetartozást keressük, és emiatt alig van olyan álláspontunk, amelyet a Hálóra vonatkoztathatnánk. Engem a Hálóban senki sem hatalmazott fel arra, hogy az ő nevében állásfoglalásokat tegyek, kiálljak valamilyen igazság mellett.

- Viszont amire soha nem mondtunk nemet, és soha nem is fogunk, az a lehetséges összefogás, az együttműködés, az egymás segítése. Mi ezeket hívjuk alulról való építkezésnek, amire gyakorlatilag szinte mindenki hajlandóak vagyunk, a Bokorral pedig különösképpen is!

Nagy tanulság lehet a Bokor számára, hogy vannak egyesületeink, vannak alkalmazottaink, munkatársaink.

Nyűgökkel, az önkéntesek esetleges visszahúzódásával is járt ez a lépés, ez az út. Hogyan lehet ez? Sok bogozónktól hallottuk, hogy ha már ott van alkalmazott, akkor végezze el ő a feladatot, őt úgyis ezért fizetik. Kell egyfajta érettség ennek a megemésztésére, az ezzel való együttélésre, miszerint én látszólag ugyanazt csinálom, mint a másik, miközben ő kap érte pénzt, én pedig nem.

Ma úgy látjuk, hogy az önkéntesek mozgatása, a segítség elfogadása, annak megszervezése szintén nagy feladattal jár. Egy bizonyos szint fölött már nem működik, vagy legalábbis nem olyan egyszerűen az, hogy önkéntesek jönnek, és dolgoznak, segítenek. Ritka az olyan, aki egy teljes területet lefed, és önállóan, önjáróan azt „belső” segítség nélkül viszi. A többség, főleg az újonnan érkezők igénylik a támogatást, betanítást. Ez ad egyébként jó érzést is, hiszen ha már egyszer segítek, akkor az legyen hasznos, hatékony, legyen értelme. Mindent egybevetve egy nagyobb szervezetenél a folyamatosság biztosításához, az önkéntes segítőkkel való kapcsolattartáshoz, azok támogatásához kellene elsősorban a stabil munkatársak. Paradox módon kijelenthetjük, a „ha békét akarsz, készülj a háborúra!” hasonlatosságára, ha sok önkéntest akarsz, legyenek alkalmazottjaid is! Mi a Hálóban Kárpát-medencei szinten mintegy 250 önkéntessel végezzük találkozónk szervezését, mintegy 50-60 találkozót évente, nem beszélve a klubokról, koncertekről, előadás-sorozatokról stb., és ezen önkéntesek irányítgatásához kellene a stabil emberek, akik a folytonosságot tudják biztosítani. Az olyan típusú feladatoknál, mint a pályázatírások, és a határidőre történő elszámolások, ma el sem tudjuk képzelni a munkát alkalmazottak nélkül.

Aztán van úgy, hogy egy szervezeten belül kialakulnak a munkafolyamatok területén bizonyos sűrűsödési csomópontok, ahol a folyamat mindig késést szenved, ahol sok önkéntesnek kellene dolgoznia összehangoltan, ráadásul ezek a gyakran nem mindig a legtöbb örömet okozó háttérmunkák, amelyek nem mindig látványosak, nem mindig járnak együtt emberi kapcsolatok ápolásával. Ha a szervezetet tovább szeretném fejleszteni, akkor ezekre a munkafolyamati-csomópontokra is egy lehetőség, hogy stabil munkatársat alkalmazzunk.

Ha vannak fizetett munkatársak, akkor belekerülünk egy kényszerpályára, ahol a pénz előteremtésének a kényszere nagy úr, ezért például nagy projektekre is pályáznunk kell. Néha olyanokra is, amelyet magunktól nem biztos, hogy felvállalnánk.

De miért csináljuk mégis, hol találjuk meg ezekben a munkákban is a misszióink területét? Az alábbi példák konkrét EU-s projektjeinkből kiragadott pozitív elemek:

- A VédőHáló drogmegelőző projektben fiatalok csoportjai jönnek be hozzánk, ahol van lehetőség a Háló irányába csalogatni őket, értékeket átadni és felmutatni nekik.
- A HálÓzd családi életre nevelő projektből idén 100 új arc jelent meg a táborunkban, akik induló Hálósként, közösség utáni vággyal, és emelkedett lélekkel mentek haza.
- Partiumban volt hagyományörző programsorozat határon átnyúló jelleggel. Sok új arc, sok új ismertség, összekovácsolódott csapat lett az eredménye.

Az ifjúsággal való foglalkozás, azt hiszem, szintén lehet kölcsönösen tanulságos mindkét szervezet számára.

A Háló alapvetően felnőtteket megszólító szervezet. Következik ez abból az áttételesen megélt és megfogalmazott hivatásból, amely bennünket megszólított. Mert a Hálót talán az értékeli igazán, az tud talán igazán lelkesedni érte, aki bizonyos szempontból már tudja, hogy hol a helye, hova tartozik, ki a társa, mi a hivatása. Ebből a lelki pozícióból tud elindulni és a közössége számára, mások számára egy kapcsolatrendszer kiépíteni.

A fiatalok, akik még keresik magukat, a társukat, a végső közösségüket, a hivatásukat, a felnőtt kori lakóhelyüket, talán természetes is, hogy nem tudnak ebben a közegben olyan segítő, szolgáló módon helyet találni maguknak.

De azt tapasztaljuk, hogy a Háló körül mégis vannak lelkes fiatalok, akik megtapasztaltak valamit, ha nem is a Háló szolgálatából, de a Háló lelkeségéből mindenképpen, és ez lelkesíti őket, idekapcsolja őket. Ők elsősorban a gyerektáborokban, az ifi találkozókban, és a Háló táborának ifi altáborában köteleződtek el.

Mi a Háló 1 hetes táborában több altábort is viszünk párhuzamosan, gyerek, tini, ifi, felnőtt. Ezek nagy szolgálatot tesznek nekünk abban, hogy a gyerekek együtt is jól érezzék magukat, a családok is tudnak időnként igény szerint együtt lenni, találkozni, a felnőttek a gyerekeik „zavarása” nélkül, a maguk igényei szerint is részt tudnak venni a programokon. Az altáborok emberibb méretűek, de persze például a közös nagy misék, megadják a tömegélményt is, annak, aki ezt szereti. Azzal, hogy mindenkire személyesen oda tudjunk figyelni, mindenki kiscsoportba is be van osztva, ezáltal senki sem kallódhat el. Az ifik külön altábort színtű programjai, a külön játékaik, az esti bulik úgy tűnik, hogy valódi csapatot formálják őket. Amikor ez nincs meg, akkor nagy a hiányérzet bennük, az újonnan érkezett ifik nem tudnak olyan mértékben bekapcsolódni, nem ismerik meg olyan könnyen egymást régiek és újak, és az egy helyről érkezettek, az egymást korábbról jobban ismerők könnyebben klikkesednek.

Az ifiknél az egyik legnagyobb kérdés, hogy ebből a jól bevált, ifi csapatból, hogyan történik meg az átmenet a felnőtt Hálósok világába, amelyet egyébként az élethelyzet megváltozása általában magától megold. Akinél ez nem megy annyira a maga természetességével, ott arra külön oda kell figyelni.

Én nagyon szeretném, ha:

- A Bokor és a Háló a jövőben sokkal többet tanulhatna egymástól,
- ha sokkal több kapcsolatunk lenne egymással, mint ahogy néhányan voltak egy korábbi budapesti találkozón,
- ha többet segíthetnénk egymásnak, mint ahogy én beszéltem rólatok Gáspár István atyával,
- stb.

De most már lassan vegyük majd elő a poharakat, mert a végén betegek leszünk! Itt maradok addig, amíg tudok kivel beszélni, de holnap már másutt kell lennem.

Maradjunk együtt áldással, békében!